

Microinjertos (bypass)

Carte Blanche a Tolo Cañellas

Això no és una exposició. «Microinjertos (bypass)» es presenta com un experiment, una infiltració dins la col·lecció permanent del museu. Empeltar una planta consisteix a inserir un fragment d'una planta proveïda d'una gemma sobre una altra per tal que d'aquesta manera el fragment o empelt pugui brotar.

Tot tractant la col·lecció com un jardí estàtic (almenys durant un any que és el que solen durar els canvis) realitzo aquests microempelts a través de les diferents sales; en alguns casos com a element pertorbador i en altres reforçant el discurs. Com que es tracta d'una proposta temptativa, els resultats poden ser inesperats, no previstos, fins i tot pot fracassar i ser totalment incompresa. Durant dos mesos, aquest test subtil i gestual crearà un recorregut i una experiència diferent per la col·lecció permanent. Els llums de les sales s'atenuaran per crear una atmosfera més íntima amb la intenció que la monumentalitat de les estances no intimidi l'espectador i pugui sentir-s'hi més còmode.

A la primera de les quatre sales, dedicada als clàssics i a les avantguardes, on predomina el paisatgisme, irrompen, d'una banda, Montserrat Soto (Barcelona, 1961) amb *Invasión-Sucesión 19* (2011), una fotografia de gran format en la qual apareix un paisatge àrid que contemplem a través d'una sortida d'emergència amb portes de vidre i, d'altra banda, Xim Llopart (Palma, 1983), que deixa de banda la pintura per endinsar-se en l'escultura amb *Nº 120 (paisaje, figura, marina)* (2017), en què redueix a encenalls tres bastidors i resinifica el llenguatge pictòric/escultòric.

Dates de l'exposició: 14/03/2017-14/05/2017

Horaris del museu:
Dimarts a dissabte de 10 a 20 h.
Diumenge de 10 a 15 h.
Dilluns tancat

ESBALUARD | museu d'art modern
i contemporani de palma

A la sala 2, compartida per aquests dos amics que eren Picasso i Miró, la directora del museu, Nekane Aramburu, ja hi introdueix una infiltració, el que ella anomena casos d'estudi, concretament el Cas 2: Gèneres i Transgèneres, que «pretén abraçar un període complex per a l'enfocament del cos humà, els gèneres i transgèneres que realitzen un recorregut des de plantejaments surrealistes, els nous realismes i allò naïf a la manera de la fotografia en l'art conceptual com a instrument polític entre els anys seixanta i els vuitanta. Així doncs, proposem tres obres de tres artistes en aparença diametralment oposades: Isabel Villar, Salvador Dalí i Robert Mapplethorpe», apunta Aramburu. Primerament, em centro en aquest cas i realitzo una metainfiltració, una pota de gènere, i hi introdueixo un dibuix inèdit d'Ismael Smith (Barcelona, 1886 - Nova York, 1972) que representa un cos humà masculí nu que forma part d'un treball d'investigació portat a terme pel col·lectiu Equipo Palomar (Mariokissime i R. Marcos Mota) sobre la seva figura al voltant del conflicte personal amb la seva identitat sexual. També entra en joc M. Reme Silvestre (Monòver, 1992) amb *Son* (2015), una impressió digital muntada sobre un tovalloler cromat en què presenta el cos (post)humà com a objecte d'estudi, el cosifica, el desmaterialitza, per convertir la carn en material emmotllable, completament idíl·lica, irreal i artificial. La modificació corporal portada al paroxisme del *branding*.

Ens endinsem en les sales de processos i contemporaneïtat, on els microempelts queden més difusos però encertats. Decideixo treure dels fons del museu la sèrie de dibuixos *Horóscopo* (2003) d'Antonio Hidalgo Nebot (Son Servera, 1931), part d'una extensa donació feta per l'artista, relegada al magatzem i no mostrada anteriorment, com a acte de consideració. *They are these or they may be others / Things leaning on the wall and the floor* (2014-2015) de Cristina Garrido (Madrid, 1986) reflexiona sobre les maneres d'exposar més contemporànies i posa de manifest quines són les fronteres entre la creació, pròpiament dita, i les tendències expositives en el món de l'art més actual. A la darrera estança, Tim Noble & Sue Webster (Stroud, 1966 / Leicester, 1967) suggereixen amb *Untitled (Rat and Trap)* (2005) el camí cap a l'última part de la sala, un interespai residual en el qual Albert Pinya (Palma, 1985) situa *Napoli 2008. La inmundicia es riqueza* (2010-2017), una instal·lació superlativa, un abocador d'art, del seu propi art.

No és entre els enderrocs on més bé se senten els artistes, per ventura?

Tolo Cañellas

Obres:

1. Montserrat Soto
Invasión-Sucesión 19
2011
C Print
220 x 235 cm
Cortesia de la Galeria Horrach Moyà, Palma

2. Xim Llompart
Nº120 (figura, paisaje, marina)
2017
Instal·lació. Encenall
Mides variables
Col·lecció de l'artista

3. Equipo Palomar
Dibujo sin título de Ismael Smith
c. 1960
Llapis damunt paper
32 x 23,5 cm
Col·lecció El Palomar

4. Mari Reme Silvestre
Son
2015
Tovalloler de metall cromat i impressió digital damunt paper semi glossy de 260 g
90 x 65 x 19 cm
Col·lecció de l'artista

5. Antonio Hidalgo Nebot
Sèrie «Horóscopos»
2003
Llapis damunt paper. Conjunt de dotze dibuixos
50 x 35 cm c/u
Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma, donació de l'artista

6. Cristina Garrido
Things leaning on the wall and the floor
Sèrie «They are these or they may be others»
2014-2015
Pintura acrílica damunt impressió làser damunt paper RC
100 x 66 cm
Col·lecció Pep Escudero

7. Tim Noble & Sue Webster
Sense títol (Rat and Trap)
2005
Metall soldat i projector de llum
Mides variables
Edició: PA2
Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma

8. Albert Pinya
Napoli 2008. La inmundicia es riqueza
2010-2017
Instal·lació. Acumulació de deixalles i residus inorgànics
Mides variables
Col·lecció de l'artista